

samme gjaldt de genoptagne firemagtsforhandlinger om Berlin. Den danske regering håbede, at en sådan udvikling ville gøre det muligt at indkalde en europæisk sikkerhedskonference sigtende på en almindelig styrkelse af stabiliteten på det europæiske kontinent.

Bulgarien, Jugoslavien, Rumænien og Grækenland gav udtryk for tilfredshed med den fortsatte udbygning af samarbejdet mellem Balkan-staterne, der foregik uden hensyn til landenes økonomiske og sociale systemer.

7. Nedrustning.

Der blev i en lang række indlæg givet udtryk for tilfredshed med de fremskridt, der gennem de senere år var gjort på nedrustningsrådet, og som havde resulteret i undertegnelsen af en række betydningsfulde traktater. Der blev endvidere udtrykt håb om, at de sovjetisk-amerikanske forhandlinger om en begrænsning af de strategiske våben, som stod foran deres genoptagelse, ville føre til positive resultater.

Præsident *Nixon* kom ikke i sit indlæg ind på konkrete nedrustningsskridt men omtalte forholdet mellem USA og Sovjetunionens generelt. De store kernevåbenmagters styrke pålagde dem et særligt ansvar i henseende til tilbageholdenhed og klogskab. Spørgsmålet om krig og fred kunne ikke løses, uden at USA og Sovjetunionen viste både vilje og evne til at opbygge deres indbyrdes forhold på et grundlag, der var i overensstemmelse med menneskehedens aspirationer. Alle måtte anerkende, at der bestod dybe og fundamentale forskelle mellem USA og Sovjetunionen, og at det ikke ville være realistisk at foreslå, at hvad der krævedes, blot var en bedre gensidig forståelse. Forståelse var nødvendig. Men de to lande forstod hinanden godt nok til at vide, at forskellene dem imellem var reelle, og at de i mange henseender ville fortsætte med at være konkurrenter. Opgaven var at holde konkurrencen i fredelige former og at gøre den skabende. Det ville heller ikke være realistisk at nægte, at magt spillede en rolle i de to landes forhold. De havde imidlertid en gensidig forpligtelse til at disciplinere denne magt og sammen med andre nationer søge at sikre, at den blev anvendt til at opretholde og ikke til at true freden. Fire vigtige

faktorer dannede basis for en fælles interesse hos de to lande til at mindske de eksisterende forskelle: Interessen i at undgå en nuklear konfrontation, de enorme rustningsudgifter, begge landes stilling som store industrimagter med begrænsede handelsmæssige forbindelser, samt den økonomiske og sociale udviklings globale udfordring.

Udenrigsminister *Gromyko* bekræftede Sovjetunionens ønske om almindelig og fuldstændig nedrustning som det endelige mål. Indtil dette kunne nås, gjorde Sovjetunionen alt for at nå til enighed om individuelle nedrustningsforanstaltninger og om begrænsning af våbenkapløbet. Godkendelse af den foreslåede aftale om forbud mod anbringelse af kernevåben og andre masseødelæggelsesvåben på havbunden ville være en positiv international handling. Enighed burde også snarest opnås om standsning af fremstillingen af kemiske og bakteriologiske våben.

Storbritannien konstaterede, at der i de senere år havde vist sig en voksende forhandlingsvilje. Hvis Sovjetunionen og USA kunne nå til en aftale om en begrænsning af deres lagre af atomvåben, ville det være et stort skridt fremad, som samtidig ville kunne sætte nyt liv i nedrustningsforhandlingerne i CCD.

Holland fandt, at det med henblik på at finde frem til effektive og ikke-diskriminerende midler til imødegåelse af konkurrencen og handelen med konventionelle våben kunne være nyttigt først og fremmest at koncentrere sig om indsamling af data og om undersøgelser af den faktisk eksisterende situation. Hvor det var muligt, kunne man samtidig undersøge mulighederne for regionale arrangementer mellem medlemmerne af NATO og Warszawapagten.

Statsminister *Baunsgaard* udtalte, at alle lande burde gøre deres yderste for at leve op til menneskehedens forventninger, således at internationalt samarbejde og solidaritet ikke længere ville blive bragt i fare af væbnede konflikter og konfrontationer. Ved et stadigt, omhyggeligt arbejde var mange betydningsfulde resultater allerede nået såsom den delvise prøvestopaføftale, aftalen om fredelig udnyttelse af det ydre rum, aftalen om Latinamerika som atomfri zone, og sidst men ikke mindst aftalen om ikke-spredning af kernevåben. Denne positive udvikling var